

[K. Axel Nielsen.]

tæren om at henvende sig til statsministeriet, for at lokalesagen kan blive sat på dagsordenen for et kommende ministermøde.

Hermed henlægges sagen i boligministeriet, oven i købet således, at den ikke noteres frem til erindring i kalenderen. Grunden er den særdeles formelle, at skønt alle ved, at der er et stort lokaleproblem, som øjensynlig alle taler om, foreligger der ikke nogen officiel henvendelse fra finansministeriet.

Af grunde, vi ikke kender, kom sagen ikke på ministermøde. Boligministerens forklaring i beretningen side 19-20 fortjener at blive gengivet ordret; jeg citerer, idet jeg springer første punkt over:

„ad 2. at han flere gange, herunder også efter besøget i slotsforvaltningen den 20. marts, havde talt med finansministeren om sagen.“

Formanden: Det skulle ikke være nødvendigt at bede om sagte samtaler i dag.

K. Axel Nielsen:

„Han har sagt til finansministeren, at man måtte have en henvendelse fra finansministeriet, men han erindrer ikke, om han brugte ordet „officiel“. Han erindrer heller ikke, om han i tiden fra den 27. marts frem til den 20. juni talte med finansministeren om sagen. Han gik ud fra, at man arbejdede med sagen, og det var ikke hans indtryk, at den „lå på ham“.“

Enhver kan høre, at boligministeren under denne afhøring er trængt ud i tovene. Der er ikke overensstemmelse mellem det, der står i begyndelsen, og det, der står i slutningen af citatet. For boligministerens vedkommende sover lokalesagen tornerosesøvn indtil den 21. juni, og da var det ikke på hans initiativ, sagen vågnede op. Denne dag fik han forelagt et nyt notat fra slotsforvaltningen og havde i den anledning en samtale med kontorchef Smith, der er chef for statsbyggekantoret. Af dennes referat af sagen fremgår, at boligministeren ønskede forhandlinger om lejemaal med de to entreprenørfirmaer Larsen & Nielsen og Rasmussen & Schiøtz gennemført omgående, og han instruerer om, at sagen om kildeskatte-

direktoratets lokaleproblemer ikke under nogen omstændigheder må forsinkes fra boligministeriets side. Det fremgår af det samtidige referat af et møde mellem kontorchef Smith, slotsforvalter de Fine Licht m. fl., at kontorchefen har opfattet samtalen med ministeren således, at statsbyggekantoret havde fået blankofuldmagt til at forhandle lejemaal op til 11.000 m².

Under afhøringen i kommissionsdomstolen har kontorchef Smith forklaret, at boligministeren havde givet ham bemyndigelse til at indgå lejemaal med bindende virkning for staten inden for en ramme på 11.000 m² og en husleje på ca. 3 mill. kr. årlig. Denne forklaring har boligministeren dog taget afstand fra, idet han forklarer, at han havde ventet at få sagen igen. Han tog ganske vist til Holland den 24. juni 1968 og derfra på ferie indtil den 22. juli. I hans fravær var forsvarsministeren fungerende boligminister.

Der foreligger imidlertid ikke noget om, at boligminister Hastrup har instrueret forsvarsministeren om det brændende aktuelle lokaleproblem, der forelå, før han overlod forsvarsministeren ansvaret for boligministeriet. De knap 3 måneders passivitet fra boligministerens side blev skæbnesvanger. Ganske vist havde der i den tid, der gik, været en smule tilløb til at skaffe lokaler. I midten af april formidlede således en medarbejder i kildeskattedirektoratet en kontakt til firmaet Larsen & Nielsen, der havde bygget Slagelse rådhus og derefter udlejet det til byen, og som i skrivelse af 25. april 1968 til kildeskattedirektoratet tilbyder et lignende arrangement.

Den 7. maj indrykker slotsforvaltningen en annonce i Berlingske Tidende, egentlig for at skaffe lokaler til Danmarks geologiske undersøgelse, men så tog man altså kildeskattelokalerne med. Der kom kun 2 svar på annoncen, og de viste sig begge uanvendelige. Da kontorchef Smith den 21. juni fik sin såkaldte blankofuldmagt, var der efter hans opfattelse kun to muligheder, nemlig Larsen & Nielsen og Rasmussen & Schiøtz, og her opgav snart det førstnævnte firma, fordi det ikke turde påtage sig færdiggørelsen til den fastsatte frist, nemlig 1. september 1969, og fordi boligministeriet ikke kunne opfylde ønsket om at bidrage til finansieringen. Det var i hvert fald de